

POMER CORCAT

Un relat de: [MariaM](#)

Sóc urbanita i, tanmateix, m'agrada perdre'm en les contradetes; observar els conreus i veure'n créixer els fruits. Les mores, senzilles i salvatges, me les menjo d'una en una; tal vegada, perquè s'amaguen entre els esbarzers. De la bardissa, sovint espessa i espinosa, cal tenir-ne cura; per això, collir-les, d'una a una, és una conquesta contra les espines, petita conquesta.

Havia deixat el cotxe en el solitari caminal; no hi feia cap nosa, ni tan sols visual, no trencava l'harmonia del paisatge per aquell qui, com jo, volgués caminar i contemplar la natura. Prop dels bardissars, m'havia aturat una bona estona, de fet hi vaig tornar, però, això fou després de la troballa. Reflexionava entre pomers vermells, em calia.

Avesada comestic de passejar-me entre els vinyars, fer-ho entremig dels pomers, em feia sentir més lliure. A la vinya has de caminar en línia recta; les sarments t'assenyalen el camí, arrengrerat, i cal seguir-lo fins el final. En la pomereda és diferent; no hi ha res que t'indiqui per on passar, hi he entrat i prou. Tot era per a mi.

És al voral, sense porta, i arran del camí, que hi he trobat l'enfilall de bardisses i, també, el primer pomer. L'he batejat com a cap de família, perquè era a l'entrada i, perquè, d'una ullada, m'ha semblat el més vell; ancestral, noblement vell. Tot plegat, podria semblar una fixació, però, vist sobre el terreny, no n'era pas de rar, per a mi. Hauré estat vagarejant més del que em penso; mentrestant, els raigs de sol que m'acompanyaven, poc a poc han canviat de posició; ells o els meus ulls. Els uns o els altres volen jugar amb mi i jo els he seguit el joc, crec, però, que ja he arribat al límit, i el joc comença a ser perillós; tant, que les pomes, vermelles fins ara, les veig tirant a blau. M'aturo. Obro i tanco els ulls, i, alhora, em giro i faig marxa enrere. Encara he d'anar per feina, em queda quelcom per fer i per decidir. És amb el que he estat pensant durant el llarg passeig, sense les ulleres de sol, que protegissin els meus ulls... pomes blaves, ves tu.

És el pomer corcat el que m'interessa de debò; no tant pel fruit, que ja és molt minso, escarransit, gairebé, sinó pel que conté a les seves entranyes. Jo ho he trobat, per ventura, tot i haver-me trasbalsat. M'he dit a mi mateixa que hi tornaria.

Quan érem nens, parlàvem, jugàvem com a nens; ara, a banda de què, sovint, no parlem seguit, tampoc juguem; m'hi resisteixo i és per això, que torno al pomer. Ho faig amb il·lusió i una certa expectació, tal com recordo que ho fèiem els nens en trobar qualsevol nimietat que convertíem en tresor.

El tinc davant; el pomer corcat i d'ell m'interessa el seu dedins. He posat la mà fins al fons del que deu haver estat el cau de més d'un animaló. Em punxo però ha valgut la pena. He tret el tresor de l'interior, una petita manta de quadres, verds i marrons, amb el missatge ficat en un sobre que abans no he gosat llegir del tot. Hi he estat rumiant la resta del matí. M'havia trasbalsat, tot i que ara hi torni; crec que no és per curiositat tan sols, sinó per la certesa d'haver ensopegat amb l'expressió més profunda de l'amor; profunda i apassionada alhora, que mai hagués pogut imaginar.

Continuo allà on ho havia deixat.

"...i sí, aquesta manta damunt de fulles seques i de best, ens ha acollit. No ha estat premeditat. Hem començat amb carícies, cercàvem conèixer el cos de l'altre i érem feliços en donar-los-hi plaer. Hem deixat fluir els sentiments i l'emoció, mentre descobríem el plaer de sentir l'entrega més absoluta a l'altre. Entrega i desig; més efervescent a cada moviment d'un cos. La cadència i els ritmes, s'han acoblat fins arribar a l'explosió final, talment, com foc d'artifici.

I així s'han fos els tres cossos en un de sol: la Marga, l'Olivia i jo mateix, en Pere.

A qui pugui interessar"

Ho he deixat al mateix lloc on ho havia trobat. Certament, no em pertany. Em pregunto, però, si la resistència del pomer corcat, rep la força d'ells, o és al revés, i, tanmateix, si nusos, abraçats i acaronats pel sol, haurien vist com jo, les pomes blaves.

No me n'havia adonat però les llàgrimes flueixen dels meus ulls.